

Arrest

nr. 93 129 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan waar u samen met uw moeder, en twee broers, I. en Z., verbleef.

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van de activiteiten van uw oudste broer, K.I..

Sinds de onopgehelderde moord op uw neef R., eveneens een strijder, in 2004 was uw broer I. veranderd. Op 5 maart 2012 besloot hij de strijders te vervoegen en nam die dag afscheid van jullie. Vervolgens vielen de autoriteiten op 15 mei 2012 bij uw thuis binnen. U werd meegenomen ter ondervraging, aangezien uw moeder ouder en uw broer Z. gehandicapt was. U werd ondervraagd door de procureur met betrekking tot uw broer, zijn verblijfplaats en activiteiten. U kreeg een klap in uw gezicht. Na twee uur werd u terug vrijgelaten met de boodschap dat u een week kreeg om te vertellen waar uw broer was. Indien u dit niet zou doen dan zou u in de gevangenis belanden.

Na uw vrijlating besloot u bij uw tante te verblijven tot aan uw vlucht op 10 juni 2012, u keerde niet meer naar huis terug.

Op 22 mei 2012 werd er een convocatie per post afgeleverd bij uw thuis waardoor u opgeroepen werd te verschijnen bij de procureur. Noch u, noch uw gezinsleden gingen in op deze convocatie. Op 10 juni 2012 reisde u vervolgens per bus naar Moskou waarna u per wagen tot Brest vervoerd werd. Daar klom u in een vrachtwagen die u de Poolse grens over hielp. Vervolgens reisde u verder per taxi naar België waar u op 13 juni 2012 aankwam. De volgende dag, op 14 juni 2012, diende u uw asielaanvraag in. U kwam eveneens via uw moeder te weten dat de procureur op de dag van uw aankomst in België, namelijk op 13 juni 2012, bij uw thuis was langsgelopen en vragen stelde over u. Uw zus, K.Z. (O.V. 6.079.563), vroeg in mei 2007 asiel aan bij de Belgische asielinstanties omwille van de problemen van haar man. In 2007 verkreeg zij de vluchtelingenstatus op basis van haar individuele problemen en de toenmalige politieke situatie. U verklaart dat haar problemen niets met uw problemen te maken hebben. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet..

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest dat u gedood zal worden door de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de aansluiting van uw broer I. bij de strijders. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding die geheel niet in overeenstemming blijkt te zijn met uw verklaarde vrees.

Zo verklaart u dat u na uw arrestatie op 15 mei 2012 en de bedreiging dat u één week de tijd kreeg om te vertellen waar uw broer zich bevond, naar uw tante vertrok en daar verbleef tot aan uw vertrek op 10 juni 2012. (CGVS p. 16) Uw moeder en broer zouden u in deze periode dagelijks bezocht hebben aangezien ze bang waren om contact te hebben via telefoon. (CGVS p. 17)

Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij uw houding en de handelingen van uw familieleden.

U stelt dat u van de politie één week de tijd kreeg om informatie te verkrijgen over uw broer, waarna u op 22 mei 2012 een oproeping om te verschijnen kreeg waarop u niet inging. (CGVS p. 17 en 19)

Het is allerminst aannemelijk dat uw moeder en broer, gezien deze bedreiging en de oproeping, dagelijks het risico lopen u te bezoeken. Op die manier konden de autoriteiten immers gemakkelijk uw verblijfplaats, waar u ondergedoken zat, ontdekken door simpelweg uw broer of moeder te volgen.

U verklaart zelf dat dit gevaarlijk was maar dat het toch gebeurde. (CGVS p. 20)

Gezien de ernst van uw verklaarde problemen in uw land van herkomst, en gezien het feit dat u besloot onder te duiken bij uw tante, is het geheel niet aannemelijk dat uw moeder en broer u dagelijks komen bezoeken en aldus de kans immens vergroten dat u ontdekt en gearresteerd kon worden.

Deze lakse en gevaarlijke handelingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielinvalidenten op zware wijze.

Daarenboven bleken er ook enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te zijn die uw geloofwaardigheid verder aantasten.

Vooreerst werd u gevraagd of u sinds uw arrestatie op 15 mei 2012 nog thuis geweest was waarop u negatief antwoordde. (CGVS p. 16)

Echter, tijdens het begin van uw interview stelde u dat u op 10 juni 2012 vanuit uw thuis in Khasav-Yurt vertrok naar de autostandplaats, samen met uw moeder en broer. (CGVS p. 7)

Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt u dat u misschien de vraag niet begrepen had. (CGVS p. 22)

Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien vraagstelling en antwoord voldoende duidelijk waren.

Uitgaande van het feit dat u thuis vertrok, is uw houding niet in overeenstemming te brengen met uw vrees. Zo is het bijzonder risicovol om de dag van uw vlucht uit uw land van herkomst, na reeds niet ingegaan te zijn op een convocatie en nadat u bij uw arrestatie bedreigd werd dat u één week kreeg om informatie over uw broer te vinden, vanuit uw eigen huis te vertrekken in het bijzijn van uw moeder en broer en daarenboven om vier of vijf uur in de namiddag. (CGVS p. 7)

Indien u niet van bij u thuis vertrok, is het sowieso ondoordacht om op dat tijdstip op een populaire plaats als de markt in Khasav-Yurt uw reis aan te vatten in de aanwezigheid van uw familieleden.

Het Commissariaat-generaal kan niet aanvaarden dat u overdag vanuit uw thuis uw reis begonnen bent, gezien het bestaan en de ernst van de vervolgingen waarvan de bedreigingen en de convocatie een

duidelijk bewijs waren. Men mag dan ook verwachten dat u op meer verdeckte wijze het land zou verlaten, indien u werkelijk de kans zou lopen om bij een arrestatie in de gevangenis gegooid te worden. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw asieline incidenten en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid aangetast door uw onverschillige en roekeloze houding en door uw tegenstrijdige verklaringen.

Verder verklaarde u tijdens het begin van uw interview op het Commissariaat-generaal dat u tewerkgesteld was in een schoonheidssalon te Khasav-Yurt tot 7 juni 2012. (CGVS p. 4)

Later verklaart u dan weer dat u in die periode ondergedoken leefde bij uw tante. (CGVS p. 16) U kwam er niet buiten. (CGVS P. 20)

Geconfronteerd met uw duidelijk tegengestelde verklaringen dat u enerzijds wel zou werken tot 7 juni 2012 en anderzijds ondergedoken leefde bij uw tante van 15 mei 2012 tot uw vertrek op 10 juni 2012, stelt u dat u zich vergist had. (CGVS p. 21)

Uw uitleg kan niet aanvaard worden door het Commissariaat-generaal. Zo werd u duidelijk gevraagd wanneer uw laatste werkdag was waarop u stelt dat u op de 10de vertrok en op de 7de voor het laatst naar uw werk ging. (CGVS p. 4) Voor alle duidelijkheid werd er nog gevraagd over welke maand u het had als u de 7de en 10de vermeldde, waarop u stelt dat het over juni van dit jaar, dus 2012, ging. (CGVS p. 4)

Uw verklaring dat u zich vergist heeft kan, door de duidelijke vraagstelling en uw niet voor interpretatie vatbare antwoorden, onmogelijk deze duidelijke tegenstrijdigheid verschonen.

Als u inderdaad nog gewerkt heeft tot 7 juni 2012 zoals u dit verklaarde, dan stelt dit de ernst en de geloofwaardigheid van uw problemen in uw land van herkomst zeer ernstig in vraag. Zo is het niet aannemelijk dat u nog zou werken op een openbare plaats in de periode dat de politie u zoekt, na met een gevangenisstraf bedreigd te zijn geweest, en niet zijn ingegaan op een convocatie.

Bovendien is het opmerkelijk dat u van de convocatie, die gestuurd werd op 22 mei 2012 terwijl u ondergedoken zat bij uw tante, geen melding maakt tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

U stelt dat u dit wel vermeldde tijdens uw interview. (CGVS p. 22), maar dit blijkt nergens uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken of de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (verslag DVZ, vragenlijst CGVS).

U blijkt echter eveneens weinig informatie te bezitten in verband met deze oproepingsbrief. Zo stelt u dat u de oproepingsbrief niet gezien heeft. (CGVS p. 17) U nam het niet meer naar België want u had schrik dat deze oproepingsbrief ontdekt zou worden. (CGVS p. 17) U stelt dat u opgeroepen werd bij ene M., de achternaam weet u niet. (CGVS p. 18) U weet niet of er in geschreven werd in welke zaak u werd opgeroepen, noch in welke hoedanigheid. (CGVS p. 18) Wanneer en waar u precies moest zijn op 22 mei 2012 kan u eveneens niet zeggen. (CGVS p. 18)

Deze vage verklaringen omtrent uw oproepingsbrief kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan.

Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende uw oproeping onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal.

Dit document kon u immers de mogelijkheid geven om te achterhalen door wie precies u vervolgd wordt. U kende immers enkel zijn voornaam, M. (CGVS p. 6) Ook informatie betreffende de zaak en in welke hoedanigheid kon van dit document afgelezen worden, hetgeen u nagelaten heeft te vragen. Daarenboven werd u opnieuw gevraagd, nadat dit reeds op uw voorgaand interview op 21 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd, om deze oproeping binnen de vijf werkdagen neer te leggen op het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 22) Tot op heden is er echter niets ontvangen. Door het niet voorleggen van uw convocatie kan het Commissariaat-generaal dit document niet onderzoeken, en daarenboven trekt het uw geloofwaardigheid verder sterk in twijfel.

Eveneens illustreert uw gebrek aan verduidelijking van de redenen waarom u er niet in geslaagd bent de convocatie te bekomen, uw gebrek aan medewerking.

Tevens aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u zonder binnenlands of buitenlands paspoort gereisd te hebben, zonder visum en zonder dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p.6) U verklaart in de laadruimte van een vrachtwagen de Poolse grens illegaal te zijn overgestoken, samen met twee andere personen wiens naam u niet kent. (CGVS p.8)

Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder de vereiste documenten en zonder ontdekt te worden de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen in Polen zeer strikte controles uitgevoerd worden bij vrachtwagens. Zo worden zowel lege als geladen vrachtwagens streng gecontroleerd,

manueel en met behulp van hoogtechnologische apparatuur en dit tijdens twee verschillende controles waardoor verstekelingen in een vrachtwagen niet onopgemerkt kunnen blijven.

U kan niet verklaren waarom het u wel gelukt is, stelt dat er geen grondige controle was en dat de passeur het u verzekerd had. (CGVS p. 9)

Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal wederom niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch intern paspoort, waarvan u verklaarde dat het tijdens uw arrestatie op 15 mei 2012 werd afgenomen door de autoriteiten, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen buitenlands paspoort voor uw reis naar België en het tijdstip waarop u dit aanvroeg, verborgen te houden. (CGVS p. 6)

Tot slot kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

De documenten die u wel voorlegt kunnen daarenboven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal maar zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 augustus 2012 een schending aan van artikel 1, (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Waar de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing vragen stelt bij de houding van verzoekster en die van haar familieleden die niet in overeenstemming zijn met de door verzoekster verklaarde vrees, stelt verzoekster dat zij met dergelijke redenering niet akkoord kan gaan aangezien zij zelf niet verantwoordelijk is voor de bezoeken die haar moeder en haar broer haar brachten. Verzoekster wijst erop dat zij in het verhoorverslag zelf verklaarde dat ze dit gevaarlijk vond. Verzoekster meent dat van haar niet kan worden verwacht dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“zij in staat is deze familieleden tegen te houden haar te bezoeken wanneer zij zelf ondergedoken is bij haar tante”*. Door dat gegeven te miskennen schendt de commissaris-generaal volgens haar de vermelde artikelen en beginselen.

Verzoekster betwist de tegenstrijdigheid aangaande de plaats van waaruit zij uit haar land van herkomst vertrokken is gezien zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“zij vanuit Khasavyurt, zijnde haar thuisstad, vertrokken is op haar vlucht naar België. Gezien de tante waar verzoekster op dat moment verbleef, eveneens in Khasavyurt woont, is er aldus geen sprake van een tegenstrijdigheid”*.

Verzoekster verklaart dat zij het tijdstip van vertrek uiteraard niet kon kiezen.

Zij laat gelden dat zij enkel met de bus naar Moskou kon reizen gezien zij voor een treinreis een identiteitsbewijs nodig had hetwelk haar was afgenomen. Dat zij aldus met een bus om 16 à 17u uit Khasavyurt vertrokken is, vormt in haar ogen geen tegenindicatie voor de aanwezigheid van een vrees; zij stelt dat zij zich te schikken had naar de uurregeling van de lokale bus en merkt dienaangaande op dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“er in het midden van de nacht geen bussen vanuit Khasavyurt naar Moskou vertrekken”*. Door deze realiteit te miskennen heeft de commissaris-generaal volgens haar de vermelde wetsartikelen en beginselen geschonden, en heeft hij een zware appreciatiefout begaan zodat minstens dient vastgesteld te worden dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“het CGVS zeer onzorgvuldig in deze te werk is gegaan”*.

Verzoekster stelt ook niet akkoord te kunnen gaan met de weerhouden tegenstrijdigheid aangaande haar laatste werkdag, de vaststelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de convocatie, en haar onwetendheid hieromtrent.

Zij laat gelden dat (zie verzoekschrift, p. 6) *“zij in het interview immers reeds aan(gaf) dat 7 juni 2012 de laatste dag is waarop zij naar haar werk is gegaan”* en wijst erop dat zij hiermee niet aangaf dat zij nog dagelijks tot 7 juni 2012 was gaan werken, maar hiermee louter verklaart dat dit de laatste dag is waarop zij naar haar werkplaats is gegaan. Dit stemt volgens verzoekster overeen met wat zij verder in het verhoor had aangegeven, met name dat zij zelf ontslag heeft genomen alvorens zij haar land van herkomst ontvluchtte.

Verzoekster verklaart dat zij zich op 7 juni 2012 naar haar werk begaf om haar ontslag in te dienen vooraleer zij op 10 juni 2012 vertrokken is. Zij wijst op een minimum aan respect dat zij diende te tonen ten opzichte van haar werkgever.

Het besluit van de commissaris-generaal dat zij tot 7 juni 2012 dagelijks op een openbare plaats werkte, terwijl zij in realiteit ondergedoken bij haar tante leefde, houdt volgens verzoekster een schending in van de vermelde wetsartikelen en beginselen; minstens dient volgens haar vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal zeer onzorgvuldig te werk is gegaan.

Aangaande de oproeping wijst verzoekster erop dat zij (zie verzoekschrift, p. 7) *“in het gehoor bij het CGVS reeds duidelijk aan(gaf) dat zij deze zelf niet te zien heeft gekregen”*. Daar zij op het ogenblik dat de convocatie toekwam, bij haar tante ondergedoken was, kan volgens verzoekster onmogelijk van haar worden verwacht dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“zij zich alle details herinnert hieromtrent wat er op de desbetreffende oproeping vermeldt staat”*.

Ook het gegeven dat zij de oproeping niet meebracht naar België, kan volgens verzoekster geen verbazing opwekken, daar (zie verzoekschrift, p. 7) *“zoals zij reeds aangaf tijdens het gehoor, de kans (bestond) dat zij zou worden gecontroleerd en dat men de oproeping zou vinden”*. Zij stelt dat zij in dat geval onmiddellijk zou worden overgedragen aan de autoriteiten zodat het begrijpelijk is dat zij die oproeping niet meegenomen heeft.

Ook hier begaat de commissaris-generaal volgens haar een schending van de vermelde wetsartikelen en beginselen en dient minstens worden vastgesteld dat hij zeer onzorgvuldig is te werk gegaan.

Verzoekster betwist tevens dat haar reisweg ongeloofwaardig is. Zij wijst erop dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst, reeds vier jaar oud is, dat (zie verzoekschrift, p. 8) *“het feit*

dat men vier jaar geleden scherpe controles uitoefende houdt niet in dat deze controles momenteel nog steeds even scherp zijn” en dat het feit dat die informatie vier jaar oud is, ook betekent dat (zie verzoekschrift, p. 8) “de smokkelaars reeds vier jaar de tijd hebben gehad om de controles te bestuderen en vervolgens ook om ze te leren omzeilen”.

Verzoekster voert aan dat die informatie gebruiken om te stellen dat het onmogelijk is om zonder controles, de Schengenzone binnen te komen, een beoordelingsfout betreft.

Over de informatie waarop de commissaris-generaal steunt om te stellen dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, stelt verzoekster dat die informatie haar verhaal eerder ondersteunt dan dat het dat verhaal onwaarschijnlijk zou maken. Zij verwijst naar een artikel waaruit zou blijken dat (zie verzoekschrift dd. 28 augustus 2012 p. 9) *“de ordediensten in Dagestan regelmatig zonder enige concrete aanwijzing burgers die zij beschouwen als rebellen, aanvallen, arresteren en onderwerpen aan illegale ondervragingstechnieken zoals daar zijn foltering en psychologische druk”.* In dit artikel zou tevens worden verwezen naar rapporten van PACE die deze zaken zouden onderschrijven, evenals naar Ambtsberichten uit de Noorderlijke-Kaukasys dewelke melden dat verkrachting van zowel mannelijke als vrouwelijke gedetineerden vaak voorkomt in de Noorderlijke-Kaukasus, maar dat het taboe zo groot is dat slachtoffers er zelden over praten. Verzoekster citeert opnieuw een passage uit dat artikel en besluit dat zij wel degelijk gevaar loopt in haar land van herkomst en dat haar vrees voor vervolging wel degelijk gegrond is. Zij meent dat al die elementen erop wijzen dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt in zijn beslissing die aldus in strijd zou zijn met het Vluchtelingenverdrag, en dat minstens de onzorgvuldigheid in hoofde van de commissaris-generaal dient vastgesteld te worden.

Tegen de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); van artikel 1, (A) van het Vluchtelingenverdrag, van een manifeste appreciatiefout en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseerde om te stellen dat er voor burgers in Dagestan geen reëel risico bestaat op schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, ondersteunt volgens verzoekster eerder haar verhaal dan dat het dat verhaal onwaarschijnlijk zou maken. Verzoekster verwijst naar haar bespreking dienaangaande hoger waaruit blijkt dat de situatie in Dagestan zeer ernstig is en dat het leven van verzoekster, die gezocht wordt door de overheidsinstanties, wel degelijk in gevaar is. De gegevens zouden er allerminst toe kunnen leiden dat er voor burgers van Dagestan geen reëel risico op ernstige schade bestaat. Het gaat volgens verzoekster dan ook niet op om de situatie van de burgers in Dagestan in het algemeen te projecteren op en te vereenzelvigen met de situatie van verzoekster. De algemene situatie in Dagestan zou bovendien niet zo rooskleurig zijn als de commissaris-generaal doet uitschijnen. Verzoekster verwijst hiervoor naar een artikel van de Jamestown Foundation van 2010 en stelt dat hieruit duidelijk wordt dat er bij de militairen van Dagestan een grote vorm van willekeur heerst. Verzoekster meent dat een strategie van ‘shoot first, ask questions later’ het reëel risico op ernstige schade duidelijk maakt. Zij verwijst tevens naar het jaarrapport van Amnesty international van 2010 welke het constante gevaar in Dagestan en de straffeloosheid van ernstige mensenrechtenschendingen door de ordehandhavers bevestigt. Rekening houdend met deze fouten zou het volgens verzoekster aldus duidelijk moeten zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zij meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing nogal licht en in strijd met de hoger vermelde rechtsregels werd omgegaan met de appreciatiemarge waarover de commissaris-generaal beschikt en dat de commissaris-generaal hier aldus zeer onzorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoekster besluit bijgevolg dat haar in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

In hoofdorde vraagt verzoekster om de erkenning van haar vluchtelingstatus, en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelt zich in de bestreden beslissing ernstige vragen bij de houding van verzoekster en die van haar familieleden die niet in overeenstemming zijn met de door verzoekster verklaarde vrees.

Verzoekster brengt hiertegen in dat zij zelf niet verantwoordelijk is voor de bezoeken die haar moeder en haar broer aan haar afleggen. Verzoekster wijst erop dat zij in het gehoorverslag zelf aangaf dat ze dit gevaarlijk vond maar dat van haar niet kan worden verwacht dat (zie verzoekschrift dd. 28 augustus 2012 p. 5) *“zij in staat is deze familieleden tegen te houden haar te bezoeken wanneer zij zelf ondergedoken is bij haar tante”*. Door dat gegeven te miskennen, zou de commissaris-generaal de vermelde artikelen en beginselen hebben geschonden.

Indien verzoekster werkelijk op 15 mei 2012 werd gearresteerd, en bedreigd werd dat zij in plaats van haar broer in de gevangenis zou belanden als zij binnen de week niet vertelde waar haar broer verbleef, op 22 mei 2012 een oproeping kreeg waarop zij niet inging, is het erg onaannemelijk dat verzoeksters moeder en broer haar dagelijks kwamen bezoeken toen ze verdoken bij haar tante leefde. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde konden de autoriteiten immers gemakkelijk haar verblijfplaats, waar zij ondergedoken zat ontdekken door simpelweg haar broer of moeder te volgen. De verklaring van verzoekster dat deze bang waren om telefonisch contact op te nemen is dan ook erg ongeloofwaardig, aangezien zij door hun bezoeken de kans op ontdekking en arrestatie van verzoekster aanzienlijk vergrootten. Indien verzoekster dan ook werkelijk om haar leven vreesde, kan van haar verwacht worden dat zij er alles aan doet om haar schuilplaats niet prijs te geven aan de autoriteiten, ook als dit betekent dat zij hierdoor geen contact kan onderhouden met haar familieleden. De redenering dat zij niet verantwoordelijk is voor haar familieleden en dat zij hen bijgevolg ook niet kan tegenhouden, overtuigt dan ook niet, temeer daar verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat zij de houding van haar familieleden gevaarlijk vond. De commissaris-generaal was dan ook terecht van oordeel dat *“deze lakse en gevaarlijke handelingen de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielincidenten op zware wijze (ondermijnen)”*.

In de bestreden beslissing worden ook enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster vastgesteld met betrekking tot de vraag of verzoekster na haar arrestatie op 15 mei 2012 nog naar huis teruggekeerd was en met betrekking tot de plaats vanwaar en het tijdstip en de wijze waarop verzoekster haar land verliet.

Verzoekster betwist deze tegenstrijdigheden en voert aan dat (zie verzoekschrift dd. 28 augustus 2012 p. 5) *“zij vanuit Khasavyurt, zijnde haar thuisstad, vertrokken is op haar vlucht naar België. Gezien de tante waar verzoekster op dat moment verbleef, eveneens in Khasavyurt woont, is er aldus geen sprake van een tegenstrijdigheid”*. Over het tijdstip en de wijze van haar vertrek merkt verzoekster op dat zij dit uiteraard niet kan kiezen, dat ze enkel met de bus naar Moskou kon reizen gezien zij voor de trein een identiteitsbewijs nodig had welke haar was afgenomen tijdens haar verhoor. Dat verzoekster met een bus om 16 à 17u in Khasavyurt is vertrokken, vormt in haar ogen geen indicatie dat er bij haar geen gegronde vrees aanwezig is, maar betekent dat zij zich te schikken heeft naar de lokale busregeling. Zij laat dienaangaande gelden dat (zie verzoekschrift dd. 28 augustus 2012 p. 5) *“er in het midden van de nacht geen bussen vanuit Khasavyurt naar Moskou vertrekken”* waardoor zij enkel in de late namiddag met de bus naar Moskou kon reizen.

De uitleg van verzoekster dat zij omtrent de plaats van vertrek, eenvoudigweg bedoelde vanuit Khasavyurt te zijn vertrokken aangezien deze stad zowel de woonplaats van haar tante als haar eigen thuisstad is, wordt door de Raad niet aangenomen.

Verzoekster heeft bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal gezegd dat zij vanuit Khasavyurt naar Moskou vertrokken was.

Waar de vraag duidelijk gericht was naar de precieze locatie van waar verzoekster zich naar de plaats begaf waar de wagen haar opwachtte, en zij hierop antwoordde dat zij vanuit haar thuis vertrokken was, is het ongeloofwaardig dat zij hiermee naar Khasavyurt wilde verwijzen -dat zij per bus verlaten had-. De Raad is bijgevolg van mening dat het verweer van verzoekster een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

Ook de verklaring dat verzoekster enkel met de bus kon reizen, gezien zij voor de treinreis een identiteitsbewijs nodig had -welke haar was afgenomen bij het verhoor door de politie-, overtuigt niet.

Inderdaad in deze optiek zou verzoekster geen treincontrole in haar land kunnen omzeilen, maar kon er wel in slagen zonder de nodige documenten, de Schengenzone binnen te komen.

Ook haar uitleg dat zij zich diende te schikken naar de busregeling en er nu eenmaal geen nachtregeling bestaat, wordt niet aangenomen in het licht van de door verzoekster voorgehouden vrees. Het oordeel van de commissaris-generaal dat *“het bijzonder risicovol (is) om de dag van uw vlucht uit uw land van herkomst, na reeds niet ingegaan te zijn op een convocatie en nadat u bij uw arrestatie bedreigd werd dat u één week kreeg om informatie over uw broer te vinden, vanuit uw eigen huis te vertrekken in het bijzijn van uw moeder en broer en daarenboven om vier of vijf uur in de namiddag. (CGVS p. 7). Indien u niet van bij u thuis vertrok, is het sowieso ondoordacht om op dat tijdstip op een populaire plaats als de markt in Khasav-Yurt uw reis aan te vatten in de aanwezigheid van uw familieleden. Het Commissariaat-generaal kan niet aanvaarden dat u overdag vanuit uw thuis uw reis begonnen bent, gezien het bestaan en de ernst van de vervolgingen waarvan de bedreigingen en de convocatie een duidelijk bewijs waren. Men mag dan ook verwachten dat u op meer verdeckte wijze het land zou verlaten, indien u werkelijk de kans zou lopen om bij een arrestatie in de gevangenis gegooid te worden. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw asielincidenten en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid aangetast door uw onverschillige en roekeloze houding en door uw tegenstrijdige verklaringen”* blijft aldus zijn geldigheid behouden.

De commissaris-generaal oordeelde tevens dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde door enerzijds te stellen dat zij tot 7 juni 2012 in een schoonheidssalon werkte en anderzijds te verklaren dat zij die periode bij haar tante ondergedoken leefde zonder dat zij buitenkwam.

Verzoekster wijst erop dat zij hiermee geenszins verklaard heeft dat zij nog tot 7 juni 2012 dagelijks is gaan werken, maar dat zij enkel verklaarde dat 7 juni de laatste dag is waarop zij naar haar werk is gegaan. Dit stemt volgens verzoekster overeen met wat zij verder in het verhoor heeft verteld, met name dat zij uit respect voor haar werkgever, zelf ontslag heeft genomen vooraleer zij haar land ontvluchtte.

Deze uitleg wordt niet aangenomen. Uit het verhoorverslag van 11 juli 2012 (zie p. 4) blijkt dat verzoekster tot aan haar vertrek werkzaam was en dat haar laatste werkdag 7 juni 2012 was.

De Raad stelt vast dat de vragen in duidelijke bewoordingen werden gesteld (*“Van wanneer tot wanneer werkte u op deze functie?”* en *“Wanneer was uw laatste werkdag?”*) en dat verzoekster ook geen problemen meldde in verband met de duidelijkheid van de vragen.

Bovendien blijkt dat verzoekster tijdens het verhoor gewezen werd op de tegenstrijdigheid en zij toen aangaf dat zij zich vergist had.

De verklaring in het verzoekschrift dat verzoekster enkel op 7 juni nog is komen werken om haar ontslag te geven is duidelijk een post-factum verklaring welke na reflectie tot stand is gekomen om de anomalie te verklaren.

De commissaris-generaal besloot terecht tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen, daar het niet aannemelijk is dat verzoekster nog tot vlak voor haar vertrek op een voor het publiek toegankelijke plaats heeft gewerkt terwijl zij voordien reeds door de politie bedreigd en nog gezocht werd. Zelfs indien verzoekster zich effectief enkel nog op 7 juni op haar werkplek zou aangeboden hebben, merkt de Raad op dat dit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kan herstellen. Het is immers onaannemelijk dat verzoekster vlak vóór haar vertrek, nog het risico zou nemen om zich nog op deze plaats te begeven om zuiver formalistische redenen terwijl zij ernstige problemen met de politiediensten kende. Ook dit keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Ook het feit dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de convocatie van 22 mei 2012 en bovendien op het Commissariaat-generaal erg weinig informatie kon geven over de inhoud van deze convocatie, trekt volgens de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van verzoekster in twijfel.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat zij die convocatie niet gezien heeft omdat zij op het ogenblik dat deze bij haar thuis toekwam, zich verschulde bij haar tante.

Verzoekster is van mening dat onmogelijk van haar kan worden verwacht dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“zij zich alle details herinnert hieromtrent wat er op de desbetreffende oproeping vermeldt staat”*.

Ook het feit dat zij de oproeping niet meebracht naar België, kan volgens verzoekster geen verbazing opwekken, daar (zie p. 7) *“zoals zij reeds aangaf tijdens het gehoor, de kans (bestond) dat zij zou worden gecontroleerd en dat men de oproeping zou vinden”*.

Verzoekster verklaart dat zij in dat geval onmiddellijk zou worden overgedragen aan de autoriteiten waardoor het begrijpelijk is dat zij de oproeping niet meegenomen heeft.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en waarheidsgetrouwe manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Zo mocht van verzoekster in alle redelijkheid worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren over de inhoud van de oproepingsbrief.

Bovendien werd verzoekster zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken als door de commissaris-generaal gevraagd om de convocatie neer te leggen.

De Raad wijst erop dat van de kandidaat-vluchteling immers verwacht kan worden dat hij bewijzen bijbrengt en dat hij op basis van de medewerkingsplicht die op hem rust, inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien het onmogelijk is om bewijzen bij te brengen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De verklaring van verzoekster dat zij de convocatie niet gelezen heeft, illustreert slechts haar desinteresse; haar verklaring dat zij schrik had om die mee te nemen omdat zij bij controle aan de autoriteiten zou kunnen overgedragen worden, wordt niet aangenomen, zeker niet gezien de andere omstandigheden van haar vluchtreis. De motivering van de bestreden beslissing dienaangaande blijft behouden.

De commissaris-generaal achtte ook de verklaringen van verzoekster aangaande haar reisweg, onder verwijzing naar de informatie door hem toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er aan de Schengengrenzen in Polen zeer strikte controles worden uitgevoerd, ongeloofwaardig.

Verzoekster repliqueert dat die informatie vier jaar oud is, en dat (zie verzoekschrift, p. 8) *“het feit dat men vier jaar geleden scherpe controles uitoefende houdt niet in dat deze controles momenteel nog steeds even scherp zijn”*.

Het feit dat die informatie reeds vier jaar oud is, zou daarentegen wel betekenen dat (zie verzoekschrift, p. 8) *“de smokkelaars reeds vier jaar de tijd hebben gehad om de controles te bestuderen en vervolgens ook om ze te leren omzeilen”*.

De loutere beweringen van verzoekster omtrent een verzwakking van de strengheid van de controles en een verhoging van de vindingrijkheid van de smokkelaars, worden niet aangenomen.

Zij laat immers na op concrete wijze aan te geven hoe smokkelaars erin slagen de grenscontroles te omzeilen in het licht van bedoelde informatie waaruit blijkt dat aan de Schengengrenzen in Polen strikte

controles worden uitgeoefend, dat zowel lege als geladen vrachtwagens manueel en met behulp van hoogtechnologische apparatuur, en dit in 2 fasen, onderzocht worden, is het zeer ongeloofwaardig dat verzoekster zonder binnen- of buitenlands paspoort, zonder visum of valse documenten illegaal de grens kon oversteken zonder ontdekt te worden.

Het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar intern Russisch paspoort, waarvan zij verklaarde dat het tijdens de arrestatie van 15 mei 2012 werd afgenomen door de autoriteiten, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk buitenlands paspoort voor haar reis naar België en het tijdstip waarop zij dit aanvroeg, verborgen te houden, wordt bijgevolg door de Raad gedeeld.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in slaagt enig begin van bewijs neer te leggen van de door haar verklaarde problemen en dat de stukken die zij wel heeft neergelegd, enkel betrekking hebben op identiteitsgegevens die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen, wordt door verzoekster niet betwist.

Over de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan oordeelde de commissaris-generaal op basis van informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten maar dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster meent dat deze informatie haar verhaal eerder ondersteunt dan dat het dat verhaal onwaarschijnlijk zou maken.

Zij verwijst naar een artikel waaruit volgens haar blijkt dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“de ordediensten in Dagestan regelmatig zonder enige concrete aanwijzing, burgers die zij beschouwen als rebellen, aanvallen, arresteren en onderwerpen aan illegale ondervragingstechnieken zoals daar zijn foltering en psychologische druk”*.

In dit artikel zou ook worden verwezen naar rapporten van PACE die volgens verzoekster deze zaken onderschrijven, evenals naar Ambtsberichten over de Noorderlijke-Kaukasus dewelke vermelden dat verkrachting van zowel mannelijke als vrouwelijke gedetineerden vaak voorkomt in de Noorderlijke-Kaukasus, maar dat het taboe zo groot is dat slachtoffers er zelden over praten. Verzoekster citeert een passage uit dat artikel en besluit dat zij wel degelijk gevaar loopt in haar land van herkomst en dat haar vrees voor vervolging dus wel degelijk gegrond is.

De Raad volgt verzoekster in haar gedachtengang niet.

De Raad hecht immers geen geloof aan de stelling van verzoekster dat zij omwille van de problemen van haar broer, door de autoriteiten gelieerd wordt met de rebellenbeweging.

De verwijzing van verzoekster naar een algemeen rapport over de algemene veiligheidssituatie in Dagestan volstaat niet om aan te tonen dat zijzelf in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg kan verzoekster noch op basis van de stelling dat zij door de overheid gelieerd wordt met de rebellen, noch op basis van haar etnische afkomst worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Ten slotte weigert de commissaris-generaal aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus gezien uit zijn informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er actueel voor burgers uit Dagestan, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Deze informatie ondersteunt volgens verzoekster eerder haar verhaal dan dat het haar verhaal onwaarschijnlijk zou maken.

Verzoekster verwijst naar de gegevens die zij hoger reeds vermeldde en waaruit blijkt dat de situatie in Dagestan zeer ernstig is en dat het leven van verzoekster, die gezocht wordt door de overheidsinstanties, wél degelijk in gevaar is.

De gegevens kunnen er volgens haar allerminst toe leiden om te stellen dat er voor burgers van Dagestan geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

Het gaat volgens verzoekster dan ook niet op om de situatie van de burgers in Dagestan in het algemeen te projecteren op en te vereenzelvigen met de situatie van verzoekster.

De algemene situatie in Dagestan is bovendien niet zo rooskleurig als de commissaris-generaal laat uitschijnen. Verzoekster verwijst hiervoor naar een artikel van de “Jamestown Foundation” van 2010 en stelt dat hieruit duidelijk wordt dat er bij de militairen van Dagestan een grote vorm van willekeur heerst.

Verzoekster meent dat een strategie van “shoot first, ask questions later” het reëel risico op ernstige schade duidelijk maakt. Zij verwijst tevens naar het jaarrapport van “Amnesty international” van 2010 welke volgens haar het constante gevaar in Dagestan en de straffeloosheid van ernstige mensenrechtenschendingen door de ordehandhavers bevestigt.

Waar verzoekster van mening is dat de informatie van de commissaris-generaal haar relaas ondersteunt, wijst de Raad verzoekster erop dat de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet geënt is op de specifieke situatie van een verzoeker.

Het moet immers gaan om een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. De redenering dat de situatie van de burgers van Dagestan ten onrechte wordt geprojecteerd op en vereenzelvigd met de situatie van verzoekster, gaat aldus niet op.

De Raad sluit zich aan bij de informatie van de commissaris-generaal dat gesteund is op talloze bronnen.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekster aangehaalde bronnen.

Wat betreft het document over de algemene en veiligheidssituatie in Dagestan, waarnaar verzoekster opnieuw verwijst om te besluiten dat de situatie in Dagestan zeer ernstig is, merkt de Raad op dat dit de informatie is welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en op basis waarvan de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster is gebaseerd.

De commissaris-generaal hield hier in de bestreden beslissing wel degelijk rekening mee, daar hij stelt dat *“de autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks de relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dei aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.”*

De bronnen waarnaar verzoekster verwijst, het artikel van de “Jamestown Foundation” en het jaarrapport van “Amnesty International”, dateren overigens beiden van 2010, waardoor het onmogelijk is om op basis daarvan te oordelen dat de huidige situatie in Dagestan dermate ernstig is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielerelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 11 juli 2012 op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE